

Inden for rammerne af det første appelanbringende har Kommissionen anført, at Retten i strid med procesreglementets artikel 48, stk. 2, anså den sagsøgende medlemsstats anbringende om, at Kommissionen havde overskredet sine beføjelser, som først blev gjort gældende i forbindelse med sagsøgerens svarskrift, for at kunne antages til realitetsbehandling. Desuden havde Retten selv overskredet grænserne for sin legalitetskontrol, da den traf afgørelse om, hvilke fællesskabsretlige bestemmelser den sagsøgende medlemsstats andet anbringende vedrørte.

Inden for rammerne af det andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten anlagde en forkert fortolkning af omfanget af Kommissionens beføjelse i henhold til artikel 9, stk. 3, i direktiv 2003/87 og måden, hvorpå denne udøves. Dette appelanbringende falder i to led.

I første led af dette appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten i strid med ligebehandlingsprincippet har anlagt en forkert fortolkning af artikel 9, stk. 3, i direktiv 2003/87 ved at fastslå, at Kommission ikke havde beføjelse til i sin kontrol af de for denne forelagte nationale tildelingsplaner II (herefter »NAP II«) på grundlag af kriterierne i bilag III til direktiv 2003/87 at tage hensyn til de efterprøvede CO₂-data fra en og samme kilde (Community Independant Transaction Log) for alle medlemsstater i samme tidsrum (2005) og støtte sin beslutning på de for alle medlemsstater i samme tidsrum offentliggjorte fremskrivninger af udviklingen i bruttonationalproduktet fra 2005 til 2010.

I andet led af dette appelanbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten — fordi den har underkendt genstanden for og formålet med direktiv 2003/87 — har anlagt en forkert fortolkning af dette direktivs artikel 9, stk. 3, idet den har afskåret Kommissionen retten til ved vurderingen af en NAP II ikke at tage hensyn til de af medlemsstaterne anvendte data, og retten til i den beslutning om afslag på NAP II, som Kommissionen træffer i henhold til artikel 9, stk. 3, i direktiv 2003/87, at fastsætte en øverste grænse for den samlede mængde kvoter, som medlemsstaten kan tildele.

Den forudgående kontrol, der i henhold til artikel 9, stk. 3, i direktiv 2003/87 foretages af NAP II, skal muliggøre opnåelsen af direktivets formål, som består i at fremme reduktionen af drivhusgasemissioner på en omkostningseffektiv og økonomisk effektiv måde og i at sikre funktionen af fællesskabsordningen med handel med kvoter. Eftersom beføjelsen til at træffe afgørelse om afslag på en NAP II er underlagt en frist, må der ved fortolkningen af måden, hvorpå Kommissionen udøver sin kontrolbeføjelse i henhold til artikel 9, stk. 3, første punktum, i direktiv 2003/87, tages hensyn til kontrolprocedurernes formål i sin helhed, nemlig sikringen af, at alene sådanne NAP II'ere, som opfylder kriterierne i bilag III — navnlig kriterierne i nr. 1)-3) — bliver endelige og kan danne det grundlag, på hvilket medlemsstaterne træffer afgørelse om den samlede mængde kvoter, der skal tildeles.

Inden for rammerne af det tredje anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten, da den fastslog, at Kommissionen i den anfægtede beslutning skulle have klargjort, hvorvidt de i Republikken Polens NAP II anvendte data var »mindre pålidelige«, undlod at tage hensyn til det samlede indhold af begrundelsen i den femte betragtning til den anfægtede beslutning, og at Retten under alle omstændigheder har anlagt en for vidtgående fortolkning af begrundelsespligten i artikel 296 TEUF.

Inden for rammerne af det fjerde anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten anvendte betingelserne for opdelingen af bestemmelserne i den anfægtede beslutning forkert, idet Retten fastslog, at beslutningens artikel 1, nr. 2)-5), og artikel 2, nr. 2)-5), som vedrørte NAP II's uforenelighed med andre kriterier i bilag III til direktivet end de i artikel 1, nr. 1), og artikel 2, nr. 1), omhandlede, ikke kunne adskilles fra sidstnævnte artikler. Rettens fejlagtige vurdering har ifølge Kommissionen medført, at den anfægtede beslutning er blevet erklæret ugyldig i sin helhed.

(¹) EUT L 275, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel (Belgien) den 11. december 2009 — RTL Belgium SA (tidligere TVI SA) mod Conseil supérieur de l'audiovisuel

(Sag C-517/09)

(2010/C 51/30)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Collège d'autorisation et de contrôle du Conseil supérieur de l'audiovisuel

Parter i hovedsagen

Sagsøger: RTL Belgium SA (tidligere TVI SA)

Sagsøgt: Conseil supérieur de l'audiovisuel

Præjudicielt spørgsmål

Kan begrebet »effektiv kontrol over både udvælgelsen af programmer og deres tilrettelæggelse« i artikel 1, litra c), i direktivet af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (¹) [som ændret ved direktiv 2007/65/EF] fortolkes således, at det kan antages, at et selskab, der har hjemsted i en medlemsstat, og som har koncession fra regeringen i denne medlemsstat til at præstere en audiovisuel medietjeneste, faktisk udøver en sådan kontrol, selv om

selskabet har uddelegeret — med mulighed for yderligere uddelegering — gennemførelsen og produktionen af alle tjenestens egne programmer, den eksterne kommunikation og tjenesteydelser inden for finans, jura, personaleforvaltning, forvaltning af infrastrukturer og andre tjenesteydelser vedrørende personale til et selskab med hjemsted i en anden medlemsstat mod betaling af et ubestemt beløb svarende til den samlede omsætning på reklamer i forbindelse med tjenestens udsendelser, og selv om det fremgår, at det er på dette selskabs hjemsted, at der træffes beslutning om og sker gennemførelse af programsammensætningen, eventuelle fjernelser fra programmet og ændringer af programfladen på grund af aktuelle begivenheder?

(¹) Rådets direktiv 89/552/EØF af 3.10.1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23).

Sag anlagt den 15. december 2009 — Europa-Kommissionen mod Rumænien

(Sag C-522/09)

(2010/C 51/31)

Processprog: rumænsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved D. Recchia og L. Bouyon, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Rumænien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Rumænien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, i direktiv 79/409/EØF (¹), da sagsøgte ikke i tilstrækkelig grad som særligt beskyttede områder hverken antals- eller udstrækningsmæssigt har udpeget de bedst egnede områder til beskyttelse af de fugle, som er anført i bilag I til direktivet, samt af de trækende arter, der vender tilbage til deres områder.

— Rumænien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, med senere ændringer, regulerer beskyttelse af alle

vilde fuglearter, der normalt lever på medlemsstaternes område i Europa. De forpligtelser, som følger af direktivets bestemmelser, finder anvendelse på Rumænien på tidspunktet for tiltrædelsen (1. januar 2007). Rumænien er således forpligtet til at afslutte udpegningen af de særligt beskyttede områder inden for sit territorium.

Efter at have undersøgt de særlige beskyttelsesområder, som de rumænske myndigheder har udpeget, har Kommissionen konkluderet, at denne udpegning af de områder, der er bedst egnede som særlige beskyttelsesområder er utilstrækkelig, både antals- og udstrækningsmæssigt.

I det foreliggende tilfælde er de områder, der af Rumænien er udpeget som særlige beskyttelsesområder, blevet undersøgt i forhold til den fortegnelse over områder af stor betydning for beskyttelsen af fuglelivet, som BirdLife International har udarbejdet, samt i forhold til den tilsvarende analyse fra Societatea Ornitologică Rumână. Udpegningsproceduren for områder af stor betydning for beskyttelsen i Rumænien blev afsluttet i 2007 og resulterede i 130 områder af stor betydning for fuglelivet.

Ud af 130 områder af stor betydning for fuglelivet, der dækker et areal på 4 157 500 hektar, blev alene 108 områder, der dækker et areal på 2 998 700, udpeget af de rumænske myndigheder som særlige beskyttelsesområder. Blandt disse 108 områder blev alene 38 områder fuldt ud udpeget som særlige beskyttelsesområder.

Desuden er 21 områder af stor betydning for fuglelivet, med et areal på 341 013 ha, endnu ikke blevet udpeget som særlige beskyttelsesområder, ligesom størrelsen af 71 udpegede særlige beskyttelsesområder afviger væsentligt fra størrelsen af områderne for fuglebeskyttelse.

Hertil kommer, at selv om 71 områder af stor betydning for fuglelivet ikke blev fuldt ud udpeget som særlige beskyttelsesområder, og at 21 områder af stor betydning for fuglelivet ikke blev inddraget i udpegningsproceduren, har de rumænske myndigheder ikke fremlagt nogen opgørelse eller videnskabelig metode, der berettiger til en sådan forskel i områderne af stor betydning for fuglelivet og de særlige beskyttelsesområder, som blev udpeget.

Denne mangelfulde udpegning samt den delvise udpegning af områder af stor betydning for fuglelivet har medført en mangel på beskyttelsesforanstaltninger vedrørende de arter, der er nævnt i bilag I til direktiv 79/409/EØF, samt vedrørende trækfugle, hvilket er i strid med artikel 4, stk. 1 og 2, i direktiv 79/409.